

1 Febr. 1916.

No. 3.

21e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Gerechtigheid verhoogt een volk, maar de zonde is een
 schandvlek der natiën.

BIJBELTAAL.

ERKEN UW FOUTEN.

door

Ouderling ORSON F. WHITNEY.

„Die zich zelve vernedert, zal verhoogd worden.” — Jezus.

Zoo er een ding is in het karakter van een groot man, wiens hoedanigheden respect en bewondering afdwingen, — dat meer naar voren treedt dan iets anders, en meest afdoende zijne waardigheid en aanspraak bewijst op dezen titel, dan is het de gereedheid waarmee hij eene fout erkent, een dwaling belijdt, en ernstige bekeering openbaart van verkeerde dingen. Wij wenschen niet verstaan te worden als bevestigende dat niemand groot is dan die dergelijke dingen aan den dag doet treden, want dat zou velen uitsluiten van hen wier deugden wel overweging en erkenning verdienen; maar wij gevoelen ons zeker in de bewering dat onder de grooten zij altijd de grootsten zijn geweest, onder de edelen de edelsten, en onder de bewonderden zij die de meeste bewondering verdienen.

Vele menschen beschouwen het als een zwakheid om eene fout te erkennen, of om toe te stemmen dat zij ooit verkeerd hebben gezien, en vleien zich met het idee dat zij ware moed en heldhaftige fierheid vertoonen, door te weigeren zich van iets dat verkeerd is te bekeeren, door daardoor eene persoonlijke onvolmaaktheid te moeten erkennen. Zij volharden in het handhaven van eene fout, nadat zij overtuigd zijn geworden van de dwaling in hun bijzonder geval. Een grooter fout zelve kan ternauwernood worden gemaakt. De feiten zijn juist het tegenovergestelde. Zwakheid enkel is het dat elkeen noopt om, nadat van dwaling is overtuigd geworden, men stil in die dwaling blijft volharden. Het is geen moed, maar lafhartigheid, geen flinkheid, maar koppigheid, wat iemand weerhoudt om eene fout te erkennen, of

zich te bekeeren van een verkeerde daad. De man van echten moed is hij die zijne dwaasheden en onvolmaaktheden durft te erkennen, de sterke en flinke ziel, die elkeen eert en bewondert, is hij die verzaakt en weerstaat de neigingen tot het kwade, en opstaat voor het recht in het aanschijn van elke kracht en invloed van tegenstand.

Onderscheidene meeningen zijn ten beste gegeven om te doen uitkomen wat ware grootheid van karakter is. Bij de onwetende massa schijnt het een aristocratische rang te zijn, een hoog officiëel ambt, of het bezit van onbegrensde weelde; bij de meer verlichte klasse, militaire trotschheid, of intellectueele daarstellingen; maar voor den waren Christen is er slechts één idee waardig om aangenomen te worden als een toetsende leidraad in het uitbeelden van een waar, volmaakt karakter. Het edelste Wezen dat ooit de aarde betrad kon geen aanspraak doen gelden op wereldschen rang of een aristocratischen titel; het machtigste karakter dat de wereld ooit gezien heeft kwam noch om zijne tijdgenooten te doen duizelen met intellectueele schittering, noch om indruk te verwekken door vuur en door zwaard; de voornaamste en grootste van al de zonen van God had geen brood om te eten, noch had Hij een plaats om zijn hoofd neder te leggen. Hij was iemand die reinheid des gemoeds predikte, en nederigheid van hart, en met alle standvastigheid in toepassing zocht te brengen datgene wat Hij predikte. Hij leerde Zijne volgelingen dat zedelijke waarde meer was dan stoffelijke begiftiging; dat nederigheid, niet hoogmoed, karakteristiek was aan den adeldom van omhoog; dat allen die hiernamaals meesters wenschten te zijn, aanvaarden moesten om dienstknechten te zijn in dezen proeftijd; dat het veel meer heldhaftig was om het menschdom te zaligen dan het te slachten, en dat de korte les des levens te leeren was door het opofferen van aardsche dingen, om schatten in den hemel te kunnen opleggen. Hij leerde dat bekeering van zonden noodwendig vooraf moest gaan aan de verlossing daarvan, sedert het onmogelijk was voor een zondaar om Zijn heilig Koninkrijk te beërven. Hij vermaande om zich te bewaren van eigengerechtigheid, en Hij verklaarde dat de tollenaar die zich op zijne borst sloeg, en in ware nederigheid des harten uitriep, „O God, wees mij zondaar genadig,” meer gerechtvaardigd was dan de trotsche Farizeër die, in plaats van zijne zonden in nederigheid te belijden, vergiffenis zoekende, in eigengerechtigheid het hoofd verhief, dankende den Heere dat hij geen zonden had, en zich zelf geluk wenschende met het feit dat hij rein was en heilig in de oogen van dat Wezen wiens stem alle menschen tot bekeering roept, en verklaart dat allen die zeggen zonder zonde te zijn, zichzelf verleid, en de waarheid niet in hen is.

De samenleving van den nieuweren tijd vloeit over van twee soorten van Farizeën; zij die daadwerkelijk zich verbeelden dat zij zonder

fouten zijn, en zij die, ofschoon zich van gebreken bewust, hardnekkig weigeren dezelve te erkennen. De eersten, gewikkeld in godvruchtige ijdelheid, en gewiegd door de in hun voorstelling bestaande borgtocht door de bedriegelijke hoop dat zij alreeds „gezaligd” zijn, zitten neder te midden van den strijd, nemen hunne wapenrusting af en leggen het zwaard terzijde, even genotvol als was de slag reeds gewonnen; terwijl de anderen, evenals de inwoners van eene belegerde stad, zich van zwakheid bewust, en zeker van een eventueele nederlaag, maar met overtuigden wil den dood en oneer verkiezende boven het alternatief van een eervolle overgave, zichzelve verschuilen achter de zwakke muren van aanmatiging en trots, en den woedenden aanval afwachten van den alles onderwerpenden vijand. Arme slachtoffers van priesterbedrog en boosheid! De blinde aanbidders van zijn eigen ik, gewikkeld in de verrukkingen van verheerlijkt egoïsme, zal te laat bevinden dat de oorlog tegen de zonde slechts eindigt met het leven zelf, en dat „hope der zaligheid” zonder waarheid als grondslag, en rede tot gids, even onvoldoende van uitwerking is als geloof zonder werken, of ijver zonder oordeel. Voor hen, die wetende zich zelve werpen in de armen der dwaling, de duisternis liever hebbende dan het licht, en de paden der zonde verkiezende boven de wegen der gerechtigheid, is de dag van rampen nabij. De slagleverende rammen der eeuwige waarheid zullen spoedig hunne afbrokkelende muren geslecht hebben, de vlucht van leugens zal worden weggezweept, en de daden van dwaasheid en boosheid, die zij eens beschaamd waren te belijden, zullen met de stem des donders van af de daken der huizen worden verkondigd. Het is eene groote fout te veronderstellen dat er iets verloren moet worden om de zonde te erkennen, en zich te verbinden dezelve voor eeuwig te verzaken. Integendeel, alles wordt daardoor gewonnen. God heeft verklaard dat Hij niet op de zonde kan zien met het geringste oogluiken. Hoe dan kan iemand zich welgevallig maken in de oogen des Heeren als hij zich niet van zijne zonden bekeert? Hoe kan hij zich bekeeren als hij niet tot de erkenning wil komen dat hij zonde heeft? En hoe kan hij beweren geene zonde te hebben zonder zichzelve te brandmerken als een leugenaar, en dientengevolge als een zondaar in de oogen des hemels?

Het is de daad van een held zijne dwaling te erkennen. Het is de daad van een lafaard eene rechtvaardige beschuldiging te ontkennen of te weerstaan. Herodes was een lafaard toen hij Johannes den Dooper gevangen zette en deed onthoofden, omdat Johannes hem had beschuldigd van de misdaad van overspel. David was nooit méér een held dan toen, beschuldigd zijnde van een soortgelijke misdaad, hij nederig zijne overtreding erkende en beleed. Het contrast hier is treffend. Herodes, de kleine viervorst, met de instincten van een schuldigen lafaard, weerstaande de beschuldiging, en zijne wraak uit-

stortende op zijnen beschuldiger; David, de schitterende monarch, met het duizendvoudige van zijne — Herodes — macht en prestige, dalende van zijnen troon voor een van de geringste zijner onderdanen, en nederig belijdende de misdaad waarvan hij beschuldigd was. David voor Goliath was niet zoo dapper als David voor Nathan den Profeet. Ontdoe hem van één donkere plek des levens, en de koninklijke zoon van Jesse staat daar als een van de meest grootsche karakters der wereld. Een koning, rijk en machtig, een krijgsman geweldig en ontzien, een dichter wiens genie de letterkundige luister was van het tijdperk; maar als koning was hij nimmer grooter, als krijgsheld nimmer machtiger, en als dichter nimmer grootscher of inderdaad voortreffelijker, dan toen hij zijn hoofd boog, en in tranen uitriep, „Ik heb tegen den Heere, mijnen God, gezondigd.”

GOED EN GOEDKOOP.

Wat het dichtste bij ons is, verwerpen we het meeste! We nemen allerlei dure praeparaten te baat om onze gezondheid te hulp te komen, en wie van ons zich de goede gewoonte dagelijks veel fruit te eten heeft eigen gemaakt, meent al een heel eindje in de goede richting te zijn. Toch zien we iets over het hoofd dat vlak bij ons is en goedkoper dan fruit, nl. water. Wèl wasschen wij den buitenkant van ons lichaam, maar we verzuimen ons binnenzijdsch een beurtje te geven. „Wij zouden heel wat minder te doen hebben,” hoorde ik laatst een dokter zeggen, „als men zich aan deze regelen hield:”

- 1 glas water na het opstaan,
- 2 glazen tusschen ontbijt en koffie-maal.
- 2 glazen tusschen koffie-maal en middag-maal,
- 1 glas voor het slapen gaan.

In ieder geval wordt niemand door den prijs afgeschrikt om eens een proef te nemen!

ZUIVERE LUCHT.

Dan is er nog een luxe welke ieder zich permitteeren kan, nl. zuivere lucht. De zuiverste lucht die wij kunnen inademen is nachtlucht. De angst voor „koude, vochtige lucht” is zóó ingeworteld bij ons, dat duizenden van ons bang zijn 's winters hun slaapkamer gedurende den nacht open te houden. En toch is het begrijpelijk dat de bacterie-productie des nachts minder moet zijn dan des daags, wanneer het verkeer in de steden op zijn hoogtepunt is en stof etc. het meeste actief. In plaats van met gesloten ramen te slapen en gedurig dezelfde bedorven lucht in te ademen, moesten we eindelijk eens zoo verstandig zijn ons slaapkamer-raam wijd open te zetten. Geen wonder dat we zoo vaak „kou pakken”!

STATISTIEK VERSLAG
VAN DE NEDERLANDSCHE ZENDING VOOR HET JAAR 1915.

Conferentiën.	Conferentie- Presidenten.		Lokaal Priesterschap.				Leden.	Totaal Leden en Lokaal Priesterschap.	Kinderen, onder 8 jaar oud.	Totaal aan al zielen	Gedoopt	Kinderen ingezegend.	Naar Zion en Buiten- land vertrokken.	Afgesneden	Overleden.	Vergaderingen gehouden.	Standaard Kerk- boeken verspreid.	Andere boeken verspreid.	Brochures verspreid.	Traktaten verspreid.	Familiën (Vreemde- lingen) bezocht.	Evangelie gesprekken.
	Ouderlingen.	Priesters.	Leeraars.	Diakenen.																		
Amsterdam	4	4	11	15	24	718	772	130	902	30	9	34	1	3	975	51	280	730	3261	572	704	
Arnhem	2	1	3	1	8	216	229	23	252	9	5	22	3	3	251	41	193	583	4782	465	956	
Groningen	2	6	3	5	0	232	256	51	307	9	6	8	1	3	492	38	128	1413	4408	250	569	
Rotterdam	1	10	26	21	47	1163	1267	202	1469	80	57	46	3	6	1110	38	185	571	944	320	461	
Zendings- Hoofdkantoor	2																					
Totaal . .	11	21	43	42	89	3329	3524	406	293	128	77	110	5	15	2828	168	786	3297	13395	1607	2690	

LE GRAND RICHARDS, President.

VERSLAG DER WERKZAAMHEDEN VAN DE ZUSTERSHULPVERENIGING VOOR HET JAAR 1915.

NAAM DER VERTAKKING.	NAAM DER PRESIDENTE.	Aantal leden.	Aantal vrouwelijke ambtenaren.	Aantal vergaderingen gehouden.	Gemiddeld aantal op de vergaderingen aanwezig.	Aantal bezoeken afgelegd.	Aantal families ondersteund.	Aantal kleedingstukken gemaakt voor de armen.	Uitgegeven bedrag.
Amsterdam 1 ^e Dist. . .	Helena E. Schilperoot	30	5	49	25	504	11	88	f 65.20
Amsterdam 2 ^e Dist. . .	Elizabeth Krot . . .	26	4	51	12	80	10	45	- 31.82 ^s
Arnhem	Berendina Meeuwissen	14	4	30	12	8	7	26	- 13.57
Apeldoorn	Gato Volp.	15	4	48	13	20	10	35	- 24.89 ^s
Groningen	Grietje Post v. d. Molen	12	5	42	8	50	9	41	- 25.60
Leeuwarden	T. van der Veen . .	10	4	10	9	—	2	12	- 17.35
Dordrecht	Maria Dalebout . . .	16	5	27	12	504	18	86	- 36.47 ^s
Den Haag	Johanna A. van Ginke	15	4	46	7	128	10	188	- 174.65
Rotterdam	H. Honig	34	8	49	18	321	39	140	- 206.90
	Totaal . .	172	43	352	116	1615	116	661	f 596.46 ^s

VERSLAG DER WERKZAAMHEDEN VAN HET LOKALE
PRIESTERSCHAP VOOR HET JAAR 1915.

Huisgezinnen van leden bezocht door het Priesterschap	2,629
Speciale bezoeken gedaan	748
Aantal keeren in vergaderingen gesproken	904
Avondmaaldienst gedaan	1,076
Deurdienst gedaan	731
Huisgezinnen van vreemdelingen bezocht	490
Nieuwe onderzoekers gevonden	69
Vergaderingen gehouden	1,653
Evangeliegesprekken met vreemdelingen	3,203
Tractaten verspreid	13,152
Brochures verspreid	7,325
Boeken van Mormon verspreid	74
Andere Standaard-Kerkboeken verspreid	25
Andere boeken verspreid	412

ONZE OFFICIEELE VERSLAGEN OVER 1915.

Bij het uitbrengen van het Statistiek Verslag over het het jaar 1915, vragen wij de aandacht van onze lezers voor het feit dat het grootste gedeelte van den tijd der weinige zendelingen achtergelaten in het zendingsveld alhier, in beslag is genomen geweest met administratief werk, om toezicht te houden in de onderscheiden vertakkingen en conferenties, omsluitende het rapport- en boekwerk daaraan verbonden, alsmede het acht geven op de behoeften van zieken en armen door heel de zending heen, zoodat er slechts weinig tijd overbleef voor stelselmatig ander zendingswerk, zooals het verspreiden van tractaten en boeken, zooals zulks in andere jaren geschiedde. Niet-tegenstaande dat evenwel zijn zij in staat geweest de meeste van hunne avonden te wijden, wanneer niet door vergaderingen in beslag genomen, aan het bezoeken van onderzoekers, zoodat ons aantal dergenen die gedoopt zijn geworden, alsmede door de hulp van het Lokale Priesterschap, het cijfer 128 heeft bereikt, en ofschoon dit minder is dan zulks gewoonlijk het geval is in de zending, ongetwijfeld is het het hoogste cijfer, gemiddeld per Ouderling berekend, wat ooit bereikt werd sedert de zending werd opgericht, zoodat wij ons zeer dankbaar en wel voldaan gevoelen met het zaad uitgestrooid.

Het is ons aangenaam een kort verslag uit te brengen van het werk van het Lokale Priesterschap, waaruit gezien zal kunnen worden dat zij een werkzaam aandeel hebben genomen in het beleggen van vergaderingen, in het bezoeken der tehuizen van de Heiligen, en in het zoeken er naar om het Evangelie en de de boodschap daarvan, te verspreiden onder hunne vrienden en verwanten, en hun werk is ten zeerste op prijs

gesteld geworden, en is van groote waarde geweest voor de welvaart en het succes der zending onder de tegenwoordige omstandigheden.

Het is ons eveneens aangenaam mededeeling te kunnen doen van eene daadwerkelijke vermeerdering van hulp en bijstand den armen verleend, door de Zustershulpvereeniging, gedurende het jaar 1915, zooals kan worden gezien uit het verslag hierbij gevoegd, en in het bijzonder is het ons eene aangename plicht kondschap te doen van het oprichten van twee nieuwe afdeelingen hiervan gedurende het jaar. Wij wenschen de zusters door heel de zending heen, van harte geluk met hunne toewijding voor deze waardige zaak, en gevoelen ons genoopt anderen, die zich tot heden toe nog niet met dit genootschap hebben vereenzelvigd, daartoe aan te moedigen, om zich de zegening te verschaffen van deze prachtige gelegenheid aan te grijpen om hunne broeders en zusters van nut te zijn. Als wordt medegedeeld dat 661 kleedingstukken gemaakt zijn gedurende het jaar, benevens andere hulp voortgebracht, dan zal op eenmaal kunnen worden gezien dat deze organisaties zich hebben bewezen onontbeerlijk te zijn voor de welvaart der zending. Ter aanmoediging van de zusters, halen wij hier aan enkele woorden van waardeering, ontvangen van zuster Ida B. Smith van Liverpool, die het generale toezicht heeft over al het werk, dit genootschap betreffende, door de Europeesche zending. „Uw schitterend verslag der Zustershulpvereeniging bereikte ons in goede orde. Ik dank u er ten zeerste voor. Wees zoo vriendelijk en breng mijne liefdevolle groeten over aan al de waarde zusters, en wensch hen van mij geluk met het uitnemende werk door hen volbracht. Moge de Heer voortgaan hen te zegenen in hun edel werk, en mogen zij vreugde en voldoening genieten in hunnen arbeid.”

Nogmaals. wij danken u en allen voor uw geloof, uwe gebeden en werken, welke ons in staat hebben gesteld om 1915 een succesvol jaar te noemen, en ten zeerste voorspoedig voor de Nederlandsche Zending, en wij houden ons aanbevolen voor uwe voortdurende medewerking en hulp voor het jaar thans begonnen.

LE GRAND RICHARDS, Zendingspresident.

BLADVULLING.

Wie verzuimt neer te dalen in de heilige diepten zijns gemoeds, wie zich laat voortdragen door den stroom van 't alledaagsch leven, wie nooit alleen is met zich zelve en God, wie verzuimt zich in aanraking te stellen met de edele geesten uit vroegeren of lateren tijd, die hier en daar spranken van het heilig vuur hebben losgelaten, door God op 't altaar der menschheid neergelegd, — die wordt armer met den dag, hoe ook misschien zijn uitwendig leven wordt verrijkt.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
GE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

JAKOB'S WOORDEN.

„O dan, mijne geliefde broederen, kom tot den Heere, den Heilige. Herinnert u dat zijne paden recht zijn. Ziet de weg voor den mensch is nauw; maar het licht is eene rechte lijn voor hem; en de bewaarder der deur is de Heilige Israëls; en Hij gebruikt daar geen dienstknecht; en daar is geen andere weg, dan door de poort; want hij kan niet bedrogen worden; want Heere God is zijn' naam.”

Bovenstaande woorden zijn genomen uit eene vermanende redevoering door Jakob, den broeder van Nephi, gehouden tot zijne broederen. In de woestijn geboren had Jakob heel wat lijden en verdrukking mede bijgewoond, maar steeds had hij de zijde gekozen van zijnen vader Lehi, en die van zijnen broeder Nephi. Ook hij was, uitgezonderd allicht enkele weinige afdwalingen der jeugd, steeds getrouw gebleven aan de voorschriften des Heeren, hem door zijnen vader en broeder onderwezen. Tot den manbaren leeftijd gekomen zijnde, ontzag ook hij zich niet, waar het te pas kwam, een vermanend woord te richten tot zijne broederen, uit hun geslacht, om hen te vermanen den weg des levens te kiezen, de voetstappen van hunnen vader te drukken, en den nauwen doorgang des levens te zoeken, zooals hun broeder Nephi dat deed, en zoo ook als hij zelve trachtte te wandelen. Vele van de lessen door hem uitgedeeld, ons opgeteekend in het geschiedverhaal van het tweede boek van Nephi, hebben hunne waarde in deze dagen ook voor de Heiligen der Laatste Dagen niet verloren.

„Geeft gehoor” — zoo zegt hij, — „aan mijne woorden.” Hij is zich dus bewust dat zijne woorden goed waren. Dat zijne woorden gesproken waren onder de inspiratie van den Heiligen Geest. Immers toch, hij zou zijne broederen niet aansporen acht te geven op zijne persoonlijke woorden, zoo hij niet volmaakt zeker was dat die woorden gedictieerd waren door den levendmakenden en onderwijzenden geest van den Heer. „Herinnert u, dat zijne paden recht zijn.” Geene afwijking is daarin. De paden des Heeren zijn altijd recht, en al het kromme, al het verdraaide, en al het afwijkende wat wij vinden in de wereld, is de daarstelling van menschen, hiertoe aangespoord en geïnspireerd door den vader der leugen, Satan, die van af zijne uitwerping in den hemel, niet opgehouden heeft de vijand te zijn van zijne vroegere verwanten. Verstond het menschedom volmaakt en goed de paden des Heeren, en was men gewillig in die paden te wandelen, dan zou de tijd spoedig daar zijn dat niet alleen alle zonde zoude zijn verdwenen,

maar ook zou dit alles een ommekeer te weeg brengen in de wereld en in de maatschappelijke omstandigheden daarmede samenhangende, grooter dan wij momenteel in staat zijn om te kunnen bevatten. „Het licht is eene rechte lijn voor den mensch; en de bewaarder der deur is de Heilige Israëls.” Hoe donker de weg ook, hoe smal en onbegaanbaar al haast op sommige punten, aan het einde van dien weg brandt een licht, en dat licht vindt zijn oorsprong in den toortsdrager, den Heilige Israëls, en, zoo lezen wij verder, „daar gebruikt hij geen dienst-knecht.” Niet dat de Heer, de Heilige Israëls, niet op verschillende plaatsen door zijne dienstknechten wil worden geholpen en geschraagd, maar, op dien verantwoordelijken post, gebruikt hij geen dienstknecht. Daar staat en schittert Hij alleen. Daar is het de Heer zelf die zich het werk niet laat ontnemen, om den dolenden zondaar den weg des levens te wijzen.

Alleen de eene rechte weg is het, die uitloopt op dat licht daar aan het einde van dat pad. De dienstknechten des Heeren zijn geplaatst aan de verschillende uitgangen der zijwegen die naast en langs den rechten weg voeren, om hen die hun verblijf op die bijwegen zoeken, den waren weg te toonen, en uit te noodigen ook hunnen tocht op dien rechten weg te vervolgen, hen het licht daar in de verte, toonende, en hen trachtende te overreden dien weg eveneens te kiezen. Te zorgen evenwel dat de eindtoorts helder blijft, en steeds een baken blijft voor allen die hun spoor langs dien weg blijven zoeken, is de taak van den Heilige Israëls zelf, nadat Hij het eveneens is geweest die voor 't eerst dien weg bewandeld heeft, en dezelve heeft gebaand door al de bij- en doolwegen van het menschedom.

Geen andere weg is er dan door die eene poort, die enge poort die gelegen is in het onderhouden van Gods voorschriften. Geene afwijking daarvan, hoe gering ook, kan door den Heer worden geduld, en waar zich op het levenspad der Heiligen toch nog dikwijls zulke afwijkingen bevinden, daar dienen die alle beschouwd te worden als even zoo vele dwaalwegen, waarvan terugkeer eerst noodig is, alvorens voorwaarts te kunnen gaan op het licht aan, in de handen van den eeuwig toortsdrager aan het einde der baan.

„Hij kan niet bedrogen worden,” — vertelt ons de slotzin, — „want Heere God is zijn' naam.” Zijn wij in dit leven somwijlen in staat om anderen, ja ons zelve te bedriegen, en een valsch masker voor te spiegelen, bij Hem kan zulks niet geschieden. Hij die daar de eindpaal van den weg des levens bewaakt, is degene die elks hart kent, en weet wat in de diepte van elks gemoed verborgen ligt. Hij kan niet bedrogen worden. Geen wetenschap, kennis, vernuft of verstand is in staat iets te vinden waarmede de Heilige Israëls, de Heere God, bedrogen kan worden. In de verblindheid van hun hart vermeenen somtijds de nietige aardbewoners dat zij in staat kunnen zijn hunne

ware gevoelens onder een dekmantel verborgen te kunnen houden, en om datgene wat de binnenste roerselen van hun hart vervult, bedekt te houden. Aan het einde der baan evenwel, onder de schitterstralen van dat toortslicht in de handen van dien Eenen, dien God daar, die de wereld verwon, geldt geen uitvlucht, geldt geene bedekking, geldt geene verontschuldiging zelfs, maar in Zijne handen zal alles gewogen worden. Elke snaar getoetst, elke beweegreden ontzenuwd, en evengoed als een ieder zich de waarde van eigen daden zelf bewust is en daar zal zijn, evenzeker zal het oordeel zijn, hetzij dan ten goede, hetzij ten kwade. Wijl Heere God zijn naam is, wijl alle dingen door Hem worden doorzien en doorschouwd, zal elks oordeel daar ten hoogste rechtvaardig zijn, en zal niets Zijn koninkrijk binnen kunnen komen dan alleen dat wat zich voegen wil, en in het verleden heeft getoond dit te hebben gewild, naar Zijne heilige bedoelingen.

En ofschoon dit alles gezegd was tot het opkomende geslacht der Nephieten, duizenden jaren geleden, op de kusten van het groote westelijke vasteland, toch ook thans nog zijn deze woorden van kracht. Niettegenstaands vele omstandigheden zijn gewijzigd, en veel wat toen was, thans niet meer is, zoo toch is nog steeds de weg des Heeren daar, met het licht van den Heilige Israëls aan het eind, een ieder uitnoodigende dat licht als de baken zijns levens te beschouwen, en evenals ook toen, zijn er nog vele dool- en dwaalwegen waarop het gemakkelijk is te geraken, terwijl eveneens ook thans dat rechtvaardige schiften aan het einde van dien levensweg, onder de stralen van die zon, nog heden plaats zal hebben voor hen die genaderd zijn tot dat einde wat aller levensraadsel zal ontsluiëren.

Moge het den Heiligen der Laatste Dagen gegeven zijn dan te kunnen zeggen dat er leering is geput uit het lezen der geschiedenissen ons opgeteekend in het Boek van Mormon, waardoor het blijken moge dat door hen den weg des levens is gevonden, en die behouden tot aan dien eindpaal des lichts, waar de Heilige Israëls zelve stand heeft genomen.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De halfjaarlijksche conferentie der Amsterdamsche hoofdafdeeling, zal worden gehouden op Zondag 20 Februari a.s. Drie vergaderingen zijn belegd, te weten des morgens om 10, des middags om 2, en des avonds om 6 uur.

De eerste twee vergaderingen zullen worden gehouden in het gewone vergaderlokaal Wittenstraat 109-111, terwijl de avondvergadering plaats zal vinden in de zaal „Frascati”, Oudezijdsvoorburgwal 304.

Een samenkomst voor het Lokale Priesterschap zal worden gehouden in de zaal Wittenstraat, op 19 dezer, 's avonds 8 uur.

Elk belangstellende wordt tot het bijwonen der openbare samenkomsten gearrangeerd op Zondag, vriendelijk uitgenoodigd.

De bekende en bekwame zangkoren der vertakkingen Amsterdam I en II, zullen de bijeenkomsten opluisteren.

EEN VREEMDLING HIER.

(SONNETTENKRANS).

door FRANK I. KOOYMAN.

1.

Mijn geest is hier een vreemdeling;
Dit is geen bloot, onvast gelooven,
Maar dege zielsverzekering,
Die twijfel me niet kan ontrooven.

Vaak fluistert heimnis-ademing:
„Eens woondet ge — uw geest — daar boven!”
Die stem vermocht, waar 'k doolde of ging,
't Gedruisch der wereld niet te dooven,

Wat hier veranderen moge of keeren,
Zij licht mijn levenspad of duister:
„Hoewel de 'erinn'ring ge verloort,

Uw geest toefde eens in heilger oord,”
Zoo lispelt streelend-zoet gefluister,
„Eens woonde hij in reiner sferen.”

2.

Eens woonde hij in reiner sferen,
In vlekloos-zuiver lichtgebied;
Kon niet ten volle toen waardeeren
De glorie die het oog daar ziet;

Waarom hij, om die les te leeren
En méér nog, 't glansgewest verliet;
Slechts op den weg van eerst verneëren
Wenkte verhooging in 't verschiet.

Slechts eeuwige vereeniging
Van intell'gentie, geest-gevleugeld,
Met element, heilwet-beteugeld,

Kan vreugd tot volheid doen vermeëren . . .
Toen Hooger Licht me dat kwam leeren,
Welk een ontroering me beving!

3.

Welk een ontroering me beving!
Wat heilge snaren gingen trillen!
Zacht waasde heugnis-schemering,
Opeens vervagend de geschillen

Van rede en hart; wat balseming
 Om beider wondenpijn te stillen!
 Wat wondre zielsbevrediging,
 Wat kracht voor denken, werken, willen!

Mijn bakermat in hemelsferen . . .
 't Was Waarheids mond die 't kwam getuigen
 En, was het haast eraan ontwend,

't Schaap had des Herders stem herkend.
 Hoe ging mijn ziele vreugdejuichen
 Toen Hooger Licht me dat kwam leeren.

4.

Toen Hooger Licht me dat kwam leeren —
 De glans die van den Vader straalt —
 Toen werd mijn innig zielsbegeeren
 De wijsheid die van boven daalt,

Waar in volmaakte gloedlichtsferen
 De troon der Opperwijsheid praat;
 En waar ook hij eens kan verkeerren
 Die de overwinnaarskroon behaalt.

Want de aardschool is een worsteling,
 De macht der zonde dient bestreên:
 De dingen die den Hemel grieven;

Geleerd: gelooven, hopen, lieven,
 Naar 't plan den geest bekend voorheen,
 Voordat hij zich met stof omhing.

5.

Voordat hij zich met stof omhing:
 Hij is van vroegren glans ontluisterd;
 Een deksel, niet vernietiging,
 Houdt tijdelijk 't heugnislicht verduisterd

Tenzij een heimnis-ademing,
 Mysterie-stemme, streelend fluistert
 En, zij 't met vage schemering,
 Herinn'ring aan 't nachtzwart ontkluistert.

Om eens op machtstroon te regeeren,
 Moest al 't geleerde opzij geschoven;
 Wie weet en ziet kweekt geen gelooven;

Waar blijft de hoop bij stellig weten?
 Neen, laat de geest zijn glans vergeten,
 Om zóó het aardleed te braveeren:

6.

Om zoo het aardleed te braveeren:
 Zelfstandig worden moest de geest,
 Het goede om 't goede-zelf vereeren,
 Niet reedloos, willoos als het beest;

Om op te stijgen, na 't verneënen,
 Veel hooger dan hij was geweest,
 Moest geest met element verkeereren,
 Als de Oppergeest: volmaakt gevleesd.

De Zoon, die naar den Hemel ging,
 Was 't uitgedrukte evenbeeld
 Van de zelfstandigheid des Hoogsten.

Mijn geest kon ook die glorie oogsten....
 Met deze blijde hoop gestreeld.
 Was hij — was ik — in hemelkring.

7.

Was hij — was ik — in hemelkring
 Toen 't morgenstarrenheir deed galmen
 Zijn jubelzang: een davering
 Van ongedwongen vreugdepsalmen,

Waarmee al 't Godskroost medeging:
 Zij zagen in 't verschiet de palmen.
 Toch kwam (zelfs daar!) een muiteling,
 En velen lieten zich bedwalmen

Door 't valsch wijsgeerig redeneeren,
 Hij is gevallen! is gevallen!
 Wijl met hem medevielen allen

Door hem misleid. 't Rebelgewemel
 Verloor zijn standplaats in dien hemel
 Waarnaar ik smacht terug te keeren.

8.

Waarnaar ik smacht terug te keeren
 Als erfgenaam der hoogste gloor
 In staat ten volle te waardeeren
 Het reinst₂ geluk, alle eeuwen door.

Wijl 't heirdeel dat ging rebelleeren
 (Het had₂ den vrijen wil daarvoor!)
 Vertoeven moet in lager sferen:
 Hun plaats en winkans zijn te loor.

Dat nooit mijn ziel het licht verguiz'!
 Al kan geen macht haar dit verhindren:
 God onderwijst, verlicht, verklaart,

Maar dwingt niet één van Zijne kindren;
 Hun willig hart moet voeren naar 't
 Onzegbaar heerlijk Ouderhuis.

9.

Onzegbaar heerlijk Ouderhuis,
 Waar eens ons koesterde onze Moeder!
 Der geesten heilig, hemelsch thuis,
 Waar de Eerstgeboorne, onze Oudste Broeder

Die voor ons leed en stierf aan 't Kruis,
 Ons plaats bereidt. (Geen Godskind vroeder
 Vertoefde er ooit in 't aardsch gedruisch,
 Geen liefdegroter Zielehoeder.)

Geen pen, geen tong kan hier verklaren,
 Geen mensch die 't zag of heeft gehoord,
 Wat liefdeweelde en luister tronen

Waar de Alvolkomen Ouders wonen,
 De wonderglorie van het oord
 Waar 'k sleet mijn eerste kinderjaren,

10.

Waar 'k sleet mijn eerste kinderjaren....
 Was het een zorgelooze jeugd,
 Waar hindernissen noch bezwaren
 Schakeerden 't effen-vlak geneugt?

Laat de aarde 't hemelsche verklaren:
Is zonder strijd in 't goede vreugd?
Schoon licht en duisternis niet paren,
Mist zonder schaduw 't licht zijn deugd.

Kon Vader ons voor leed bewaren,
Ook dáár had elk zijn vrijen wil:
De eeuw'ge moreele levensspil.

Is niet een Morgenster gevallen?
Toch waren onze geesten allen
Nog onbekend met aardgevaren.

11.

Nog onbekend met aardgevaren....
Dit is een nieuwe levenssfeer
Voor ons die enkel geesten waren,
Ego's in geestenstaat: niets meer.

De tocht langs de aardsche levensbaren
Is hachelijk wel, maar roem en eer
Alleen met strijd en streven paren:
De kroon is voor 't verwinnaarsheir!

Hij die niet werkt wordt niet beloond;
Er is geen palm voor den vervaarde,
Die zijn talent begraaft in de aarde,

Want, moge er de Genâ-kroon blinken,
Het Recht zag zijn gebied niet slinken
Waar de Volmaakte Liefde woont.

(Wordt vervolgd.)

INHOUD:

Erken uw fouten . . . Blz. 37	Onze officieele verslagen Blz. 43
Goed en goedkoop . . . Blz. 40	Bladvulling „ 44
Zuivere lucht. Blz. 40	Jakob's woorden „ 45
Statistieken Verslagen . . „ 41-42	Conferentie-aankondiging „ 47
Verslag der werkzaamheden v/h. Lok. Priesterschap Blz. 43	Een vreemdeling hier . . „ 48

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.